

Három együgyű lány

Hól volt, hol nem volt, hetedhét országon túl, még az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer egy jómódú nagygazda özvegyasszony, s annak volt három erősen szép leánya. Olyan szépek voltak, tudjátok-e, hogy a napra lehetett volna nézni, de reájuk nem. De az volt a baj, hogy mindegyiknek volt egy kicsi hibája. Az egyik egy kicsit pösze volt. Annak régebben úgy mondták, hogy csepűnyelvű. A másik egy kicsit rövidlátó volt. Annak régebben úgy mondták, hogy tyúkszemű. A harmadik pedig örökké kacagott. Ha kellett, ha nem, csak, hihhi, hehehe, hahaha, örökké kacagott. Búsult is eleget az anyjuk, kihez tudja férjhez adni őket, mert a faluban mindenki ismerte a leányokat. Egy legény se került, aki feleségül kérte volna őket. De halljátok-e, hogy, hogy nem, a bíróhoz jött egy kanászlegény, s az még nem tudta, hogy ezek a leányok milyenek. Reggelente hajtotta ki a disznókat, s az asszony egyszer kiállott a kapuba, s azt mondja a legénynek: - Hallod-e, édes fiam, én hallottam, hogy te árva legény vagy, s én nagyon sajnálom az ilyen árva legényeket. Én ide az ablakba minden reggel kiteszek egy pohár pálinkát neked! - Jól van - hálálkodott a legény. Örvendett neki. Úgy is lett. Minden reggel, mikor, hajtotta a disznókat, ott várta az ablakban a pálinka. A legény föl hajtotta, s füttyörészve terelte tovább a disznókat. Mikor ennek egy hete volt, kettő, megint kiállott az asszony, s megszólította: - Hallod-e, édes fiam, elkéne gyere te nálunk guzsalyasba, mert van nekem három szép leányom, s amelyik megtetszik, azt feleségül vehetnéd. Nem kellene őrizned akkor a disznókat. Te lennél a gazda. Reád íratnék én mindenfélét. Tetszett a legénynek ez a beszéd, megígérte, hogy következő szombaton este elmegy guzsalyasba. Várták a leányok a legényt, de az asszony még sokkal jobban. Töltött káposztát főzött, süteményt sütött, bort, pálinkát hozatott, s a leányait nagyon felöltöztette. Teveször rokolyába, szoknyába, ingbe, lájbiba, s bevitt egy hosszú bükkfa padot, arra sorba reáültette őket, s rájuk parancsolt: - Itt üljete, ne, de nekem se meg ne mozduljatek, se meg ne szólaljatek, meg ne tudja a legény, hogy ti milyenek vagytok. Meg is ígérték a leányok, hogy nem szólnak egy árva szót sem. Egyszer csak jön a legény, koppant, bejön, köszön, s a kucsmáját leteszi az ágyra, s beszélgetnek. De csak az asszony beszélgetett, a leányok meg se mertek szólalni. Előbb - majd elfelejtettem mondani - letett a gazdaasszony az ajtó sarkához egy tűt, s azt mondja a rövidlátónak: - Nézz csak ide, édes leánykám, ide leteszek egy tűt, s ha idejön a legény, akkor te menj oda, s vedd fel. Mondd azt, hogy nézze csak, anyóka, milyen sötét van, lámpás világ, azt mondják, hogy én tyúkszemű vagyok, s mégis megtaláltam a tűt. Na, úgy is történt, ahogy megbeszélték. Az asszony letette a tűt, a leányok ültek, s ő beszélgetett a legénnyel. Eszébe jutott a leánynak, hogy neki a tűt fel kell vennie. Felugrott a padról, odamegy az ajtó sarkához, s azt mondja: - Jaj, anyóka, nézze csak ebben a sötétben itt az ajtó sarkánál találtam egy tűt. - Jól van, édes leánykám - bólintott az asszony. - Látod-e, azt mondják, hogy tyúkszemű vagy. Vidd a helyére. De mikor megfordult a leány, meglátta, hogy a vetett ágyon kucorog valami. Nem vette észre, mikor a legény a kucsmáját odatette. Azt hitte, hogy a macska kucorodott fel. Odaugrott, s a tenyerével hirtelen leütötte. - Kácc le, te szégyentelen! Erre, amelyik leány örökké kacagott, az úgy elkezdett kacagni, hogy azt se tudta, hová legyen, csak kacagott s kacagott. No, erre megszólalt a harmadik leány, amelyik csepűnyelvű volt: - Láttátok-e, én egy tót te tótam, mott én megyek férjhez. A legény csak

most tudta meg, hogy ő hová került, milyen lányokhoz. Megszégyellte magát, s úgy kiugrott az ajtón, hogy többet vissza se nézett. Mintha puskából lőtték volna ki. Aztán, hogy a szegény asszony hogy adta férjhez a leányait, azt én nem tudom. Itt a vége, fuss el véle!